

Súd: Okresný súd Košice okolie
Spisová značka: 18C/207/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512218203
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Pribula
ECLI: ECLI:SK:OSKE3:2016:7512218203.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice - okolie samosudcom JUDr. Jozefom Pribulom v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO 36 613 843 proti odporcovi: S. O., X.. XX.XX.XXXX, L. Y. A. XX, XXX XX Y. A., t.č. na neznámom mieste, zast. opatrovníkom E.. H. L., zamestnankyňou Okresného súdu Košice okolie, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778 so sídlom Nám. Legionárov 5, 080 01 Prešov, zast.: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, v konaní o zaplatenie 543,51 eur takto

rozhodol:

Návrh z a m i e t a.

Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Vedľajší účastník nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podaným návrhom žiadal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu 543,51 eur spolu s prísl. na tom základe, že spoločnosť GE Money Multiservis, k.s., Bottova 7, 811 09 Bratislava, IČO: 35 783 214 (ďalej v rozhodnutí ako „právny predchodca navrhovateľa“) uzavrela dňa 10.01.2008 s odporcom na predtlačenom formulári Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX. S. podmienky a sadzobník poplatkov tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Súhlas s obsahom zmluvy, obchodnými podmienkami a sadzobníkom poplatkov vyjadril odporca svojim vlastnoručným podpisom na zmluve. Na základe vyššie uvedenej zmluvy poskytol právny predchodca navrhovateľa odporcovi úverový rámec vo výške 663,88 eur. Z poskytnutého úverového rámca odporca čerpal sumy podľa priloženej platobnej histórie a to formou nákupov tovaru alebo výberov v hotovosti. Odporca sa zaviazal uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas. Následne na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14.12.2009 právny predchodca navrhovateľa postúpil pohľadávku na navrhovateľa, pričom právny predchodca zaslal o tejto skutočnosti odporcovi oznámenie. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 543,51 eur, ktorá pozostávala z istiny 480,66 eur, riadneho úroku vo výške 24,68 eur a poplatkov vo výške 38,17 eur. Odporca z ceny úveru do dňa postúpenia pohľadávky uhradil splátky ktorých prehľad a započítanie je uvedené v platobnej histórii pod položkou s názvom “započítanie vašej platby.” Odporca uznal vyššie uvedený záväzok v dohode o uznaní záväzku, odporca zároveň uznal aj náklady inkasného konania. Na základe uvedeného tak navrhovateľ žiada aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 543,51 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 480,66 eur a trovami tohto konania.

Dňa 08.11.2012 pod sp.zn.: 10Ro/2112/2012 bol vydaný platobný rozkaz, ktorým súd v plnom rozsahu vyhovel návrhu navrhovateľa, ale uznesením sp.zn.:10Ro/2112/2012 dňa 26.03.2013 bol predmetný platobný rozkaz zrušený, nakoľko sa ho nepodarilo doručiť odporcovi do vlastných rúk.

Pobyt odporcu sa konajúcemu súdu nepodarilo zistiť, a preto mu na ochranu jeho práv a oprávnených záujmov ustanovil v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. opatrovníka, ktorý sa však k návrhu nevyjadril.

Dňa 05.12.2012 vstúpil do konania vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778 so sídlom Nám. Legionárov 5, 080 01 Prešov, zast.: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník. Konajúci súd si splnil svoju oznamovaciu povinnosť a oznámením zo dňa 20.05.2013 oznámil účastníkom konania túto skutočnosť a zároveň ich vyzval aby sa k tomuto vstupu vyjadrili a v prípade ak sa nevyjadrili v zmysle ustanovenia § 101 ods. 3 O.s.p. sa bude predpokladať, že k vstupu vedľajšieho účastníka nemajú námietky. Odporca sa k tomuto vstupu nevyjadril, ani jeho opatrovník. Právny zástupca navrhovateľa doručil súdu dňa 21.06.2013 námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníctva. Súd uznesením sp.zn.: 18C/207/2013 zo dňa 11.02.2014 rozhodol, že vstup vedľajšieho účastníka je prípustný, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.03.2014.

Dňa 09.02.2015 doručil tunajšiemu súdu právny zástupca navrhovateľa námietku prípustnosti vedľajšieho účastníka, pričom sa už odvolával na novú právnu úpravu súvisiacu s predložením súhlasu toho, na strane ktorého hodlá vedľajší účastník vstúpiť do konania.

Nakoľko o vstupe vedľajšieho účastníka už bolo vo veci rozhodnuté, súd sa týmto podaním navrhovateľa nezaoberal.

Vedľajší účastník sa k návrhu vyjadril tak, že je zrejmé, že úverová zmluva a obchodné podmienky sú preplnené neprijateľnými zmluvnými podmienkami, najmä čo sa týka sankčného mechanizmu. Spotrebiteľská zmluva obsahuje obchodné podmienky, ktoré sú nečitateľné pre malé písmo, a tým aj neurčité a nezrozumiteľné. Z návrhu nie je zrejmé, z čoho pozostáva žalovaná istina. Pri splátkach u ktorých nastala splatnosť 3 roky pred podaním žaloby vzniesol námietku premlčania a namietal aj výšku zmluvnej pokuty uvedenej v úverovej zmluve, a to 20% z dlžnej čiastky. Zároveň sa vyjadril aj k dohode o uznaní záväzku, kde uviedol, že ide o vopred pripravený formulár, ktorý veriteľ pripravil pre dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku a takáto predformulovaná dohoda predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Svoje tvrdenia ďalej podložil judikatúrou a zároveň žiadal priznať náhrady trov právneho zastúpenia.

K predmetnému podaniu vedľajšieho účastníka sa vyjadril aj navrhovateľ a to podaním doručeným súdu dňa 15.08.2013, v ktorom uviedol, že námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom neuznáva, nakoľko vedľajší účastník nemôže uznať nárok navrhovateľa, nemôže uzavrieť zmier a teda ani vzniesť námietku premlčania a súd na túto námietku nemôže prihliadať. Čo sa týka uznania premlčaného dlhu navrhovateľ uvádza, že v tomto prípade ide o uznanie práva podľa §110 ods. 1 druhá veta OZ a nie uznanie dlhu podľa § 558 OZ, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája a teda v tomto prípade nie je uznanie podľa §110 ods. 1 OZ naviazané na vedomosť o premlčanom dlhu, čoho sa domáha podľa judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, a uznanie takejto dohody nemohlo byť odporcovi vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Navrhovateľ zastáva názor, že odporca potom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril tak svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky.

Podľa ust. § 115 a) ods. 2 O.s.p. pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch. Podľa ust. § 200 ea) ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000,- eur, od tohto okamihu ide o drobný spor. V danom prípade predmet sporu činí 543,51 eur, teda v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia ide o drobný spor, v ktorom v zmysle § 115 ods. 2 nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie. Súd mal za to, že v danom prípade ide o drobný spor, preto pojednávanie vo veci nenariaďoval. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 04.02.2016.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa žalobným návrhom, zmluvou o návrhu zmluvy a vydaní a používaní orange karty, dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, pokusom o zmier ako aj podaním vedľajšieho účastníka zo dňa 17.06.2013, 06.09.2013 a 22.09.2015, navrhovateľa zo dňa 21.06.2013, 15.08.2013, 09.02.2015 a 26.06.2015. Podaním navrhovateľa zo dňa 18.02.2015 sa súd nezaoberal, nakoľko súdu bolo doručené až po verejnom vyhlásení rozsudku.

Z vykonaného dokazovania a predložených listín súd zistil tento skutkový stav:

Právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi na základe zmluvy o vydaní a používaní Orange karty č. XXXXXXXXXXXX G.ňa 29.12.2007 revolvingový úver s úverovým rámcom 20.000 SK. Zmluve neboli dohodnuté žiadne iné poplatky, úroky ani RPMN. Navrhovateľ na splatenie dlhu vyzval odporcu pokusom o zmier zo dňa 04.07.2011 a 19.09.2012.

V časti navrhovaných podmienok zo strany zákazníka na rubnej strane zmluvy, je uvedené, že zmluvou sa GE zaväzuje, že na požiadanie zákazník a po splnení stanovených podmienok poskytne v prospech zákazníka peňažné prostriedky určitej výšky, a zákazník sa zaväzuje takto poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť, zaplatiť úroky a splniť ostatné povinnosti podľa tejto zmluvy. V ostatnom určujú obsah zmluvy OP a sadzobník poplatkov GE, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy.

Podľa obchodných podmienok - č.5 bod. 5.1 je uvedené, že výšku zmluvného záväzku predstavuje súčet celkovej výšky úveru uvedenej v ZÚ, úrokov, poplatkov a ostatných nákladov podľa ZÚ. ZK je povinný splácať túto čiastku v pravidelných mesačných splátkach zahŕňajúcich splátku istiny a úrokov, v stanovených termínoch a v dohodnutej výške, tak ako je uvedené v ZÚ.

Následne zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14.12.2009 postúpil právny predchodca navrhovateľa pohľadávku na navrhovateľa.

Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že právny vzťah medzi účastníkmi je potrebné posúdiť podľa ust. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte „OZ“), zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z..

Podľa ust. § 37 OZ Právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa ust. § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa ust. § 39 OZ Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ust. § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ust. § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzať tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa ust. § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch pre účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa ust. § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté finančné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa ust. § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch Pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe:

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa ust. § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že odporcovi bol poskytnutý revolvingový úver, ale nedodrжал podmienky zmluvy, keďže neuhradzoval splátky pravidelne.

V zmluve nie je uvedená konečná splatnosť úveru. Zákon v čase uzatvorenia zmluvy túto povinnú náležitosť zmluvy nevyžadoval, pričom ale vyžadoval uvedenie jednotlivých termínov platenia splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom zo zmluvy ani všeobecných obchodných podmienok nemožno zistiť v akej sadzbe bol dohodnutý úrok resp. RPMN, v akej výške sa odporca zaviazal mesačne splácať poskytnutý revolvingový úver a aké ďalšie poplatky mu budú v súvislosti s poskytnutým úverom účtované a aká bude celková hodnota poskytnutého úveru.

K návrhu navrhovateľ priložil aj sadzobník poplatkov v ktorom je uvedené, že zákazník berie na vedomie, že úroková sadzba je rozdielna a závisí na zvolenom splátkovom režime. O konečnej výške RPMN je zákazník informovaný a svojím podpisom ju schvaľuje v Zmluve o úvere.

Súd výzvou zo dňa 27.05.2015 vyzval navrhovateľa na špecifikáciu úveru, predloženie zmluvy o úvere nakoľko súdu predložil len návrh, prehľad splácania úveru odporcom, špecifikáciu ukončenia zmluvného vzťahu a ako bolo toto oznámené odporcovi. Navrhovateľ reagoval podaním doručeným súdu dňa 26.06.2015, a to tak, že odporcovi bola poskytnutá kreditná karta s úverovým rámcom vo výške 663,88 eur. Návrh zmluvy o vydaní a používaní Orange karty sa jeho akceptáciou pôvodným veriteľom stal zmluvou o vydaní a používaní Orange karty, dodatkami zmluve nedisponujú. K ukončeniu zmluvy prišlo dňa 19.12.2008 a odstúpením od zmluvy resp. vyhlásením mimoriadnej splatnosti nedisponujú. K podaniu priložil okrem zmluvy aj všeobecné obchodné podmienky, avšak iné, než tie, ktoré priložil k podanému návrhu pričom zo znenia je zrejmé, že tieto sú novšie a nie je možné zistiť, či odporca bol oboznámený s novšími obchodnými podmienkami.

Účastníci konania uzavreli aj dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej v texte len „dohoda“) zo dňa 26.08.2010 podľa čísla spisu (ACC) 1600903.

V dohode nie je uvedené, či strany uzatvorili dohodu podľa Občianskeho alebo podľa Obchodného zákonníka, pričom tieto dva kódexy upravujú inštitút uznania záväzku. Rovnako tak aj samotná zmluva neobsahuje ustanovenie, ktoré by jednoznačne preukazovalo, pod akým právnym režimom si obe strany mienili tento svoj právny vzťah upraviť. Podstata rozdielu inštitútu uznania záväzku úpravou v Obchodnom a Občianskom zákonníku spočíva v tom, že v prípade uznania záväzku podľa občianskeho zákonníka musí byť v samotnom akte uznania uvedený aj dôvod takéhoto uznania záväzku.

Podľa § 558 OZ, v znení účinnom v čase podpísania dohody, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 323 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, v znení účinnom v čase podpísania dohody, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

Podľa jednotlivých náležitostí dohody tak možno vyvodit', že vzhľadom na dôvod uznania záväzku uvedený v bode 2 tejto dohody, ide o dohodu uzatvorenú podľa Občianskeho zákonníka, a teda aj celý právny vzťah medzi účastníkmi konania sa riadi občianskoprávnymi predpismi.

Podľa § 110 ods. 1 OZ Ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 2 písm. p. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu uzatvárania dohody, sa obchodnou praktikou konanie, opomenutie konania, spôsob správania alebo vyjadrovania, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu predávajúceho, priamo spojené s propagáciou, ponukou, predajom a dodaním výrobku spotrebiteľovi,

Podľa § 2 písm. r. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu uzatvárania dohody, sa podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil,

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu uzatvárania dohody, sa odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti,

Podľa § 4 ods. 1-4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu uzatvárania dohody, Nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovne. Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu uzatvárania dohody Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a

poskytovanie služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, leseň, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Súd preskúmal túto dohodu a zistil, že pri jej uzatváraní došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany navrhovateľa voči odporcovi, keď v podstate sám za neho uznal jeho dlh, pričom z rozhodovacej činnosti súdu je zrejmé, že navrhovateľ tieto praktiky vykonáva na vopred pripravených, predtlačných formulároch, do ktorých spotrebiteľ nemôže zasiahnuť a svojím konaním mu tak vnucuje iný právny úkon, ktorý má v tomto prípade dosť vážne následky spočívajúce v tom, že dlh sa tak považuje za nepremlčaný, a navrhovateľovi sa tak predlžuje premĺčacia lehota o ďalších 10 rokov, a teda môže si v prípade nedodržania platobnej disciplíny odporcu uplatniť toto svoje právo na súde, aj napriek vedomiu že nekonal v súlade so zásadou poctivého podnikateľského styku. Na základe uvedeného sa tak navrhovateľ dopustil použitia nekalej obchodnej praktiky, čím si tak privodil určitú ekonomickú výhodu spočívajúcu v predĺžení premĺčacej lehoty, a toto konanie je v rozpore s odbornou starostlivosťou, ktorú je v rámci svojho podnikania voči druhej strane povinný použiť, súd preto považuje dohodu o uznaní dlhu aj vzhľadom na vyššie uvedené za neplatnú, a tým aj následky s tým spojené, a preto pristúpil ex offo k preskúmaniu, či nárok navrhovateľa nie je premĺčaný.

Tento názor súdu sa stotožňuje so záverom Krajského súdu v Prešove, ktorý v konaní sp.zn. 11Co/37/2012 uviedol, že právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom a žalovanou je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Je treba súhlasiť, že v danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie v r. 2004 sa Slovenská republika stala súčasťou Európskej únie a vznikla jej povinnosť dodržiavať aj právne normy európskej únie, a preto je potrebné v prípade dohody vziať do úvahy aj smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V čl. 3 ods. 1 a 2 je definovaná nekalá zmluvná podmienka ako zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Na základe uvedeného tak súd považuje túto dohodu za neplatnú.

Novelou č. 102/2014 Z.z. sa znovelizoval aj zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď bolo vložené nové ustanovenie a to § 5b, a to: Orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premĺčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa znovelizovaného ust. § 52 ods. 2 OZ., ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa ust. § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premĺčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa ust. § 112 OZ, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením 3MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015 rozhodol, že „V preskúmanom prípade je aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie právo malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - zrejme, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúcich o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014, a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.“

Vzhľadom na to, že súd považuje uzavretú dohodu za neplatnú, musel ex offo skúmať, či nárok navrhovateľa nie je premlčaný. Ako už bolo vyššie uvedené, zo zmluvy možno vyvodíť skutočnosť, že odporcovi bola pôžička poskytnutá dňa 29.12.2007, pričom podľa tvrdenia navrhovateľa k ukončeniu úverového vzťahu došlo dňa 19.12.2008. Navrhovateľ si svoje právo domáhať sa dlžnej sumy využil na súde až dňa 25.10.2012 t.j. dňom kedy návrh došiel súdu, súd preto v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prihliadol na túto skutočnosť, a z dôvodu uplynutia zákonnej trojročnej premlčacej doby, tento nárok žalobcu ex offo v celom rozsahu zamietol.

Súd považuje za potrebné uviesť, že všeobecné obchodné podmienky nesmú slúžiť na to, aby do nich v často neprehľadnej, zložitej formulovanej a malým písmom písanej forme ukryl zmluvný partner spotrebiteľa dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosť spotrebiteľa uniknú. Pokiaľ tak urobí, spreneverí sa princípu dôvery a takému jeho jednaniu nie je možné priznať právnu ochranu pre rozpor so zásadami poctivého obchodného styku.

Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. navrhovateľ v konaní nebol úspešný, teda náhrada trov konania mu neprislúcha. Odporca, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nežiadal priznať, súd preto vyslovil, že náhradu trov konania mu nepriznáva.

V zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. súd je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania, uplatnených úspešným účastníkom konania v spore.

Čo sa však týka trov vedľajšieho účastníka konania, ktorý si za vynaloženú právnu pomoc žiadal priznať, súd mu tieto trovy nepriznal. Súd považuje trovy vedľajšieho účastníka za neúčelne vynaložené, pretože vedľajší účastník vo viacerých právnych veciach vstupuje opakovane, permanentne sa opakujúcim takmer totožným podaním, pričom nedisponuje ani so základnými informáciami o danom konaní, iba sa domnieva, že daná právna vec sa dotýka spotrebiteľa.

Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejme, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Len na základe skutočností, že žalovaným je spotrebiteľ bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania je nemožné pripraviť sa na zastupovanie v tej-ktorej právnej veci, a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie zastúpenia. Vedľajší účastník niektoré podania nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových, významných skutočností, vzťahujúcich sa na predmet sporu. (Uznesenie Krajského súdu v Prešove spzn.: 1Co/254/2013 zo dňa 19.12.2013).

Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány

uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR) nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa. (Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 5Co/546/2013 zo dňa 15.07.2014)

V tomto prípade vstúpil vedľajší účastník do konania bez vedomia a súhlasu odporcu, a vykonal prostredníctvom svojho právneho zástupcu úkony a podania, ktoré sa opakujú v množstve iných, obdobných vecí, súd preto tieto úkony nepovažoval za účelne vynaložené aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax súdov v takýchto veciach, a preto trovy právneho zastúpenia právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice - okolie.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a O.s.p.),

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na výkon súdneho rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci.